

Dòsar nr. #####/99/2024

R O M Â N I A

TRIBUNALUL ####, Județul ####

SECȚIA II CIVILĂ-CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Ședința publică din 14 noiembrie 2024

Instanța constituită din:

Președinte #####

Grefier #####

Î N C H E I E R E

Pe rol se află judecarea cauzei de contencios administrativ și fiscal privind pe reclamantul ##### și pe pârâții PREFECTUL JUDEȚULUI #### și INSTITUȚIA PREFECTULUI - JUDEȚUL ####, având ca obiect drepturi bănești.

La apelul nominal făcut în ședința publică se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se face referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței faptul că în cauză s-a solicitat judecarea în lipsa părților, după care:

Instanța acordă cuvântul pe cererea de sesizare a ÎCCJ cu rezolvarea de principiu a chestiunii de drept: “#### prevederile art. 1 pct. B din Anexa VIII la Legea nr. 153/2017, art. 367, 417 și 421 din OUG nr. 57/2019, art. 147 și art. 150 alin. 1 și 2 din Legea nr. 53/2003 privind Codul Muncii trebuie interpretate în sensul că la stabilirea drepturilor bănești cuvenite unor funcționari publici din familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” pentru perioada concediului de odihnă, la calculul indemnizației trebuie avut în vedere sporul pentru condiții de muncă vătămătoare de care aceștia au beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat ## locurile de muncă respective?”, precum și în privința necesității suspendării judecării cauzei, cu privire la care rămâne în pronunțare.

INSTANȚA,

Deliberând asupra cauzei, constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată din data de 20.03.2024, înregistrată sub numărul #####/99/2024, reclamantul ##### a solicitat, în contradictoriu cu pârâții Prefectul Județului #### și Instituția Prefectului - Județul ####, ca instanța:

1. Să îi recalculeze indemnizațiile (drepturile salariale) de concediu de odihnă efectuat pentru anii 2022, 2023, 2024 și pe viitor pe perioada raporturilor de serviciu, prin includerea în indemnizația de concediu a cuantumului sporului pentru condiții vătămătoare și să îi acorde diferențele salariale dintre indemnizația de concediu plătită și cea cuvenită potrivit prevederilor legale care reglementează materia;
2. Să calculeze și să îi plătească diferențele salariale dintre indemnizația de concediu plătită în perioada efectuării concediului și cea cuvenită în mod legal, ca urmare a recalculării indemnizației de concediu (drepturilor salariale pentru perioada concediului);
3. Să actualizeze sumele datorate potrivit punctelor 1 și 2 cu rata inflației de la data scadentă fiecărei indemnizații până la data efectuării plății, la care să se adauge și dobânda legală de la data scadenței și până la plata efectivă a debitelor restante.

În motivare, a învederat că, prin Ordinul Prefectului Județului Iași nr. 398/2022, a fost numit în funcția publică de execuție de consilier achiziții publice în cadrul Instituției Prefectului-Județul ####, funcție pe care o exercită și în prezent.

La data de 16.02.2024, în conformitate cu prevederile art.7 din Legea nr. 554/2004, prin adresa nr.2561/2024, a solicitat recalcularea indemnizațiilor de concediu de odihnă efectuat pentru anii 2022, 2023, 2024 și în continuare, pe toată perioada raporturilor de serviciu, precum și calcularea și plata diferențelor salariale dintre indemnizația de concediu plătită în perioada efectuării concediului și cea cuvenită în mod legal, ca urmare a recalculării indemnizației.

În răspunsul cu numărul #####, i-a fost comunicat faptul că „(...) pentru calcularea concediului de odihnă se folosește salariul de bază, care nu conține sporul de condiții vătămătoare conform aplicației (...)”. Conform art. 1, pct. B din Anexa VIII la Legea nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice “(1) Funcționarii publici beneficiază de un spor pentru condiții periculoase sau vătămătoare de până

la 15% din salariul de bază, corespunzător timpului lucrat. (2) Locurile de muncă, categoriile de personal, mărimea concretă a sporului, precum și condițiile de acordare a acestora se stabilesc de către ordonatorul principal de credite, cu consultarea sindicatelor sau, după caz, a reprezentanților funcționarilor publici, în limita prevederilor din Regulamentul elaborat potrivit prezentei legi, având la bază buletinele de determinare sau, după caz, expertizare, emise de către autoritățile abilitate în acest sens”.

Prevederile art. 417 și art. 421 din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ stabilesc dreptul funcționarilor publici la salariu lunar, la concediu de odihnă și la alte concedii, în condițiile legii.

Potrivit dispozițiilor art. 367 din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, “Dispozițiile prezentei părți se completează cu prevederile legislației muncii, precum și cu reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz”.

În conformitate cu prevederile art. 150 alin. 1 și alin. 2 din Legea nr. 53/2003 privind Codul Muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, “(1) Pentru perioada concediului de odihnă, salariatul beneficiază de o indemnizație de concediu, care nu poate fi mai mică decât salariul de bază, indemnizațiile și sporurile cu caracter permanent convenite pentru perioada respectivă, prevăzute în contractul individual de muncă. (2) Indemnizația de concediu de odihnă reprezintă media zilnică a drepturilor salariale prevăzute la alin.(1) din ultimele 3 luni anterioare celei în care este efectuat concediul, multiplicată cu numărul de zile de concediu.”

Ordonanța Guvernului nr. 6/2007, aprobată prin Legea nr. 232/2007, la art.22, alin.5, stabilește că “Funcționarii publici beneficiază, pe perioada efectuării concediului anual de odihnă la care sunt îndreptățiți conform legii, de o indemnizație pentru concediul de odihnă. La determinarea indemnizației de concediu de odihnă se vor lua în calcul, pe lângă salariul de bază, și sporurile de care beneficiază, potrivit legii”.

Art. 147 din Codul Muncii prevede dreptul la concediu de odihnă suplimentar, care se acordă pentru desfășurarea activității în condiții vătămătoare.

nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile, republicată, reglementează concediul de odihnă plătit și concediul de odihnă suplimentar care se acordă pentru desfășurarea activității în condiții vătămătoare.

În raport cu prevederile legale invocate, a precizat că, în perioadele în care a efectuat concediul de odihnă, la stabilirea indemnizațiilor de concediu nu au fost avute în vedere toate elementele componente ale acesteia, astfel cum sunt definite și determinate de art.150 din Codul muncii, situație ce i-a creat un prejudiciu patrimonial reprezentat de neacordarea în cuantumul legal a drepturilor bănești aferente anilor 2022, 2023 și 2024.

Acest prejudiciu a fost cauzat de interpretarea greșită dată de pârâți dispozițiilor legale indicate mai sus, cu referire la sporurile permanente, respectiv sporurile variabile, deoarece opusul sporului permanent este sporul temporar, în timp ce caracterul variabil al unui spor nu se poate referi decât la cuantumul său, opusul sporului în cuantum variabil fiind sporul în cuantum fix și nicidecum sporul permanent.

Prin urmare, pentru a nu fi incluse în indemnizația de concediu, sporurile ar trebui să aibă caracter temporar, ceea ce nu este cazul sporului pentru condiții vătămătoare, acest spor având caracter permanent și nu temporar, chiar dacă este stabilit în considerarea unor condiții specifice de muncă, având la bază buletine de determinare. Faptul că sporul se acordă proporțional cu timpul lucrat ## astfel de condiții nu înseamnă că sporul astfel acordat nu poate fi inclus în drepturile bănești convenite pe perioada concediului de odihnă, potrivit art. 150 din Codul muncii, care prevede că salariatul beneficiază de o indemnizație de concediu, care nu poate fi mai mică decât salariul de bază, indemnizațiile și sporurile cu caracter permanent convenite pentru perioada respectivă, drept urmare primesc pe timpul concediului de odihnă salariile de bază și celelalte drepturile bănești avute, inclusiv sporurile de care beneficiază, potrivit legii.

O astfel de interpretare este în deplină concordanță cu principiile dreptului național, ale dreptului Uniunii Europene, precum și cu jurisprudența pronunțată în interpretarea prevederilor legale care reglementează materia.

ÎCCJ, în soluționarea recursului în interesul legii, în considerentele Deciziei nr.##/2021 reține că “106. ...întrucât concediul de odihnă este intrinsec legat de activitatea desfășurată de salariat anterior efectuării acestuia, fiind destinat să asigure refacerea capacității de muncă afectate — între altele — de condițiile de muncă, este firesc ca și drepturile bănești aferente concediului de odihnă să fie stabilite în raport cu salariul lunar corespunzător perioadei de activitate, deci cu luarea în considerare a sporurilor pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase.

107. De asemenea, prin aplicarea în acest sens a prevederilor art.150 alin.(1) și (2) din Codul muncii se asigură egalitatea de tratament între polițiștii de penitenciare în ceea ce privește drepturile bănești aferente concediului de odihnă, sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase urmând să se regăsească în indemnizația de concediu, proporțional cu timpul efectiv lucrat ## astfel de condiții în ultimele 3 luni anterioare celei în care este efectuat concediul. (...)

122. Aplicând aceste repere problemei de drept sesizate, este evident că sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, având caracter permanent și scopul de a compensa inconvenientele legate în mod intrinsec de executarea sarcinilor de serviciu ale polițiștilor de penitenciare care au beneficiat de aceste sporuri în perioadele de activitate, regăsindu-se, ca atare, în remunerația globală a acestora, trebuie să facă parte în mod obligatoriu și din indemnizația ce li se cuvine pe durata concediului de odihnă”.

Statuând în interpretarea Directivei 2003/88/CE a Parlamentului ##### și a Consiliului din 4 Noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut, în Hotărârea din data de 15 Septembrie 2011 (cauza ##### ș.a., C-155/10), că trebuie constatat că, deși structura remunerației obișnuite a unui lucrător, ca atare, intră în sfera de aplicare a dispozițiilor și practicilor reglementate de dreptul statelor membre, aceasta nu poate avea un impact asupra dreptului lucrătorului de a se bucura, pe perioada de repaus și de relaxare, de condiții economice comparabile cu cele privind perioada în care își exercită activitatea. Jurisprudența CJUE, respectiv cauza C-155/10, ##### și alții versus British Airways ple, în context existând practică judiciară extinsă precum cauza C-471/08 Parviainen și cauza C-194/08 Gassmayr; aceste cauze au dus la modificarea Codului muncii față de forma inițială, respectiv actualul articol 150, cu incidență pe indemnizația și sporurile ce se iau în considerare la acordarea concediului de odihnă.

Astfel, expresia „concediu anual plătit”, în accepțiunea Curții, semnifică faptul că „pe durata concediului anual, în sensul acestei directive, remunerația trebuie menținută și că, altfel spus, lucrătorul trebuie să primească remunerația obișnuită pentru această perioadă de repaus (pct. 19). Astfel, obiectivul cerinței de a plăti acest concediu este acela de a pune lucrătorul, în timpul concediului menționat, într-o situație care este, în ceea ce privește salariul, comparabilă cu perioadele de muncă (pct. 20). (...) rezultă din cele ce precedă că remunerația plătită pentru concediul anual trebuie calculată, în principiu, astfel încât să corespundă remunerației obișnuite primite de lucrător. Rezultă, de asemenea, că o indemnizație a cărei valoare permite numai excluderea oricărui risc apreciabil ca lucrătorul să nu își efectueze concediul nu este suficientă pentru a satisface cerințele dreptului Uniunii (pat. 20).”

De asemenea, în considerentele Deciziei nr.##/2021, ÎCCJ reține din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, astfel: “37. Prin Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în cauzele conexe C-350/06 și C-520/06, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că: Directiva 2003/88 consideră că dreptul la concediul anual și cel la obținerea unei plăți în baza acestui temei constituie două aspecte ale unui drept unic. Obiectivul cerinței de a plăti acest concediu este acela de a pune lucrătorul, în timpul concediului menționat, într-o situație care este, în ceea ce privește salariul, comparabilă cu perioadele de muncă (paragraful 60). (...) 39. Prin Hotărârea din 12 iunie 2014, pronunțată în Cauza C-118/13, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că expresia „concediu anual plătit” utilizată de legiuitorul Uniunii, printre altele, la articolul 7 din Directiva 2003/88, are drept semnificație faptul că, pe durata concediului anual, în sensul acestui articol, remunerația lucrătorului trebuie menținută. Altfel spus, acesta din urmă trebuie să primească în continuare remunerația obișnuită în această perioadă de repaus și de destindere (paragraful 21). 40. (...) Revine instanței de trimitere sarcina să interpreteze reglementarea națională, în măsura posibilului, în litera și în spiritul Directivei 2003/88, astfel încât indemnizația de concediu plătit acordată lucrătorilor în temeiul concediului minim prevăzut la articolul 7 alineatul (1) menționat să nu fie mai mică decât media remunerației obișnuite încasate de aceștia în perioadele de muncă efectivă”.

de cele mai sus arătate, a solicitat ca instanța să admită acțiunea și să oblige pârâții la recalcularea indemnizațiilor de concediu pentru anii 2022, 2023, 2024 și în continuare, pe toată perioada raporturilor de serviciu, calcularea și plata diferențelor salariale dintre indemnizația de concediu plătită în perioada efectuării concediului și cea cuvenită în mod legal ca urmare a recalculării indemnizației de concediu, precum și obligarea pârâților la actualizarea sumelor cu rata inflației de la data scadenței fiecăreia până la data plății efective și dobânda legală aferentă.

În drept, au fost invocate următoarele prevederi: dispozițiile Legii nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, OUG nr.57/2019 privind Codul administrativ, Legii nr.53/2003 privind Codul muncii, Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, OG nr.6/2007, HG nr.250/1992 republicată, precum și pe orice alte acte normative care reglementează materia.

În dovedire, s-a solicitat administrarea probei cu înscrisuri și orice alte probe necesare justei soluționări a cauzei.

Reclamantul a solicitat ca judecarea cauzei să se facă și în lipsa părților legal citate.

Cererea este scutită de la plata taxei judiciare de timbre, potrivit dispozițiilor art. 29 din OUG nr. 80/2013.

Prin întâmpinarea din data de 23.04.2024, pârâții Prefectul județului ##### și Instituția Prefectului — Județul ##### au solicitat respingerea cererii de chemare în judecată.

Cu titlu preliminar, a fost invocată excepția lipsei calității procesuale pasive a Instituției Prefectului - Județul #####, raportat la obiectul cererii de chemare în judecată.

Potrivit prevederilor art.275, alin.1 din Codul administrativ aprobat prin OUG nr.57/2019, "Pentru îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin, prefectul emite acte administrative cu caracter individual sau normativ, numite ordine", iar potrivit prevederilor art.265 alin.1 din Cod „Pentru exercitarea de către prefect a prerogativelor care îi revin potrivit Constituției și altor legi se organizează și funcționează instituția prefectului, sub conducerea prefectului, fiind astfel evident că prefectura sau instituția prefectului nu are competența de a emite acte administrative.

Pe fondul cauzei, a precizat că, potrivit prevederilor art. 38 alin. 2 și alin. 4 din Legea nr.153/2017, "Începând cu data de 1 iulie 2017: a) se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, până la 31 decembrie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții. În perioada ##### se va acorda anual o creștere a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare fiecare creștere reprezentând 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul 2022 și cel/cea din luna decembrie 2018".

de prevederile legale invocate, au solicitat admiterea excepției invocate și respingerea acțiunii formulate de reclamant.

În drept, au fost invocate prevederile Legii nr. 153/2017, OUG nr. 357/2019, precum și alte acte normative care reglementează salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

În dovedire, s-a solicitat administrarea probei cu înscrisuri.

Instanța a dispus citarea părților, pentru termenul din 14 noiembrie 2024, cu mențiunea de a pregăti concluzii cu privire la necesitatea de a sesiza ÎCCJ cu privire la chestiunea de drept de care depinde soluționarea acestui litigiu, respectiv "##### prevederile art. 1 pct. B din Anexa VIII la Legea nr. 153/2017, art. 367, 417 și 421 din OUG nr. 57/2019, art. 147 și art. 150 alin. 1 și 2 din Legea nr. 53/2003 privind Codul Muncii trebuie interpretate în sensul că la stabilirea drepturilor bănești cuvenite unor funcționari publici din familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” pentru perioada concediului de odihnă, la calcul indemnizației trebuie avut în vedere sporul pentru condiții de muncă vătămătoare de care aceștia au beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat ## locurile de muncă respective?" (f. 41). Părțile nu au depus vreun răspuns în această privință, astfel că la termenul sus-amintit, instanța a rămas în pronunțare în privința sesizării ÎCCJ și suspendării judecării cauzei.

Analizând cererea de sesizare a Înaltei ##### de Casație și Justiție, precum și cererea de suspendare a judecării cauzei, instanța reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor OUG nr. 62/2024, (1) Prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal.

(2) Prezenta ordonanță de urgență se aplică și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1).

(3) Prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze."

De asemenea, conform art. 2 din OUG nr. 62/2024:

„(1) ##### în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta ##### de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei ##### de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

(2) Odată cu comunicarea către Înalta ##### de Casație și Justiție, încheierea de sesizare se transmite, în copie, prin poștă electronică, de către instanța de trimitere și celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în calea de atac, procese de natura celui în care aceasta a fost formulată. Președinții instanțelor judecătorești competente, de îndată ce primesc copia încheierii de sesizare, iau măsurile necesare pentru informarea judecătorilor din secțiile corespunzătoare ale acelor instanțe.

(3) Cauzele similare, aflate pe rolul instanțelor judecătorești, vor fi suspendate până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept. (...)”.

Astfel, reținând că obiectul prezentei cauze în reprezintă stabilirea și plata drepturilor salariale sau de natură

salarială ale personalului plătit din fonduri publice, completul investit judecă în primă instanță acest litigiu, iar de modalitatea de interpretare a chestiunilor de drept menționate mai sus depinde în tot soluționarea pe fond a cauzei de față, constatând din verificările efectuate că asupra acestor chestiuni Înalta ##### de Casație și Justiție nu s-a mai pronunțat, nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici nu face obiectul unei sesizări pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în curs de soluționare, Tribunalul reține ca admisibilă sesizarea Înaltei ##### de Casație și Justiție.

În ce privește caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și dificultatea completului în a-și însuși o anumită interpretare, tribunalul reține că, spre deosebire de dispozițiile art. 519 C.pr.civ, OUG 62/2024 nu impune o astfel de condiție, completul investit cu soluționarea unei chestiuni ce ține de salarizarea personalului plătit din fonduri publice fiind obligat, în măsura în care Înalta ##### de Casație și Justiție nu a lămurit deja problema de drept incidentă, să sesizeze această instanță, lucru care nu s-a întâmplat în acest litigiu.

Pentru aceste considerente, tribunalul va dispune sesizarea Înaltei ##### de Casație și Justiție cu problema de drept anterior menționată, urmând ca, în temeiul art. 520 alin. 2 C. pr. civ. să dispună suspendarea prezentei cauze, până la soluționarea sesizării.

Părțile nu și-au exprimat un punct de vedere în legătură cu chestiunea de drept ce face obiectul sesizării, deși au fost citate în mod expres cu această mențiune.

Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept invocată este în sensul prevederilor art. 1 pct. B din Anexa VIII la Legea nr. 153/2017, art. 367, 417 și 421 din OUG nr. 57/2019, art. 147 și art. 150 alin. 1 și 2 din Legea nr. 53/2003 privind Codul Muncii trebuie interpretate în sensul că, la stabilirea drepturilor bănești cuvenite unor funcționari publici din familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” pentru perioada concediului de odihnă, la calculul indemnizației trebuie avut în vedere sporul pentru condiții de muncă vătămătoare de care aceștia au beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat ## locurile de muncă respective.

În acest sens, are în vedere că instanța supremă s-a pronunțat printr-un recurs în interesul legii în ceea ce privește o altă categorie profesională, respectiv polițiștii din penitenciare, și a stabilit, prin Decizia nr. ##/15.11.2021 că “În interpretarea și aplicarea unitară a art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 462/2006, cu modificările ulterioare și a art. 150 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la stabilirea drepturilor bănești cuvenite polițiștilor de penitenciare pentru perioada concediului de odihnă trebuie avute în vedere sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de care aceștia au beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat ## locurile de muncă respective.” Or, considerentele din acea Decizie ar trebui să se aplice și în cazul altor funcționari publici, cum este cazul celor indicați în întrebarea adresată ÎCCJ.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:

În temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (1) din OUG nr. 62/2024, sesizează Înalta ##### de Casație și Justiție cu rezolvarea de principiu a chestiunii de drept: ##### prevederile art. 1 pct. B din Anexa VIII la Legea nr. 153/2017, art. 367, 417 și 421 din OUG nr. 57/2019, art. 147 și art. 150 alin. 1 și 2 din Legea nr. 53/2003 privind Codul Muncii trebuie interpretate în sensul că la stabilirea drepturilor bănești cuvenite unor funcționari publici din familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” pentru perioada concediului de odihnă, la calculul indemnizației trebuie avut în vedere sporul pentru condiții de muncă vătămătoare de care aceștia au beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat ## locurile de muncă respective? Suspendă judecata cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept. Cu drept de recurs pe toată durata suspendării. Stabilește termen administrativ de verificare la data de 20.02.2025.

Pronunțată astăzi, 14 noiembrie 2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, potrivit dispozițiilor art. 402 C.proc.civ..

Președinte,
#####

Grefier,

#####

19 Noiembrie 2024

Red/tehored ####

5 ex, 13.12.2024